

- i) Leie się z ostrożnością słaby kwas siarkowy: w działaniu tém powstanie siarkan baryty opadający w postaci białego proszku, kwas zaś nansyiowy oddzielony od baryty pozostanie w płynie czysty, a podparowany przyzwoicie, da nam już kwas o którym mowa:

§ 777. Takowemi sposobami otrzymany kwas nansyiowy iest prawie bez żadnego koloru, nie dający się zekształnić i bardzo kwaśny. Wystawiony na dzielność ognia rozkłada się podobnie roślinnym pierwiastkom nie mającym przy sobie saletrorodu. Z niektórymi zasadami sól nemi stanowi sole o których na właściwém powiemy mieyscu.

XVIII. Kwas amniowy (acidum amnicum)

§ 778. Odkrycie kwasu tego Vauquelinowi i Buniva winniśmy, a sposób otrzymania iego iest następujący:

kwas cynku opadać sól zaś nowa w stanie rozpuszczenia zostawać powinna: co gdyby tak bydz miało, należałoby na ówczas pierwszy od drugiego przez cedzenie oddzielić.

- a) Paruj wody krowie na małym ogniu tak, aby ich trzy części uleciało.
- b) Ostudź, osiadłe bryłki odłącz i obmyj w zimnej wodzie, a będziesz miał kwas o którym mowa.

§ 779. Kwas otrzymany podobnie jest biały, błyszczący, w długich igłach i kwasowaty; czerwieni wymocz lakmusowy. W wodzie zimnej trudno się rozpuszcza, lecz tym łatwiej w gorącej, też i w wysoku winnym. Łączenie się jego z zasadami solnymi nie dość jest poznane: wiemy tylko, iż formie z niedokwasem drugim potażu sól amnianem potażu zwaną, i że węglikany ziemne za pomocą ciepła rozkłada.

§ 780. Kwas ten mocno grzany, pieni się; wydając zapach ammoniaku i kwasu prusowego, a w takim razie zostawia po sobie węgiel. Ścisłego rozkładu kwasu amniowego dotąd nie mamy.

XIX *Kwas urynowy.*

§ 781. Schéelemu w roku 1776 winniśmy odkrycie kwasu w urynie, zwany on był